

Blijf niet weg

Alex Smith bij Boekerij:

Doe niet open

Wees niet bang

Blijf niet weg

Alex Smith

Blijf niet weg

Vijf maanden geleden verdween zijn vrouw
spoorloos. Geen bewijs, geen aanwijzingen,
geen verdachten. Tot nu.

Deel 3 van de *Robert Kett*-serie

Vertaald door Tasio Ferrand

ISBN 978-90-599-0277-0
ISBN 978-94-023-2577-5 (e-book)
ISBN 978-91-811-2122-3 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Three Little Pigs*
Vertaling: Tasio Ferrand
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet, bv

© 2020 Alex Smith
© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Beki,
Een vriendschap die vlam heeft gevat.

Proloog

Woensdag

Iemand had rechercheur Adam Ridgway eens verteld dat Londen de hel was.

Vandaag was hij er meer dan ooit van overtuigd dat die persoon gelijk had.

Hij zette de Ford Focus aan de kant van de weg en liet de motor draaien. De ruitenwissers zwiepten heen en weer, heen en weer, als een nerveuze hartslag, maar wisten zelfs op volle snelheid de voorruit niet regenvrij te houden. Mensen zeiden al de hele dag tegen hem dat de hemel zich had geopend. Als dat klopte, was dat ongetwijfeld om de stank uit de stad te spoelen. Misschien, als het maar hard genoeg regende, zou Londen eindelijk eens schoon zijn.

Weinig kans, dacht hij.

Met samengeknepen ogen door de stortbui heen turend zag hij de contouren van een straat die in een sprookje thuishoorde. Achter torenhoge lindebomen en versterkte muren stond een rij grote herenhuizen, te hautain om meer prijs te geven dan de nokken van hun daken. Tientallen schoorstenen verhieven zich als geschutstorens op een torpedobootjager, vechtend tegen de regen. Geen van de huizen was voorzien van een nummer, wat Ridgway zowel vreemd als uitermate irritant vond.

Hij haalde een papiertje uit de binnenzak van zijn jasje. Het voelde vettig aan en was zo vaak opgevouwen dat het wel een stuk perkament uit een middeleeuwse graftombe leek. Er stonden wat klei-

ne hanenpoten op, kennelijk gekrabbeld door iemand met een hevig trillende hand.

Bishop 73.

‘Ga je me nog iets opleveren of niet?’ vroeg hij aan het papier.

De kans was groot dat het antwoord ‘nee’ zou zijn, zoals bij elk ander stukje bewijs dat hij had gevonden. Niet één aanwijzing had ergens toe geleid. Niet één getuigenverklaring – als iemand al meer had durven melden dan de eigen naam – had de duisternis rond deze vervloekte zaak verdreven. Ridgway had opdracht gekregen Billie Kett te vinden, en de mannen die haar hadden ontvoerd. Maar ze hadden hem net zo goed kunnen vragen de maan met een lasso binnen te halen. Billie was met geen mogelijkheid te vinden omdat deze stad de waarheid, wat die dan ook mocht zijn, goed verborgen hield.

De hel geeft per slot van rekening zijn geheimen niet prijs.

Maar hij had Bishop 73, en als hij daar niets mee deed, hoe zou hij zijn oude vriend Robbie dan nog in de ogen kunnen kijken? Hij had hoofdinspecteur Kett beloofd dat hij hem zou helpen zijn vrouw te vinden, en hoewel er al vijf lange maanden waren verstreken sinds hij die belofte had gedaan, was hij absoluut niet van plan de moed op te geven.

‘Drieënzeventig,’ zei hij terwijl hij het papiertje opvouwde en weer opborg in de binnenzak van zijn pak. ‘Waar ben je?’

Hij bracht de Focus weer in beweging en reed langzaam de straat door. De auto leek te worden aangevallen door de luid trommelende regen, alsof mensen hem vanachter die hoge muren met stenen bekogelden. Hij was hier niet welkom, zoveel wist hij wel. Het was een onvriendelijke straat. Een onaardige straat. Hoewel hij slechts een klein aantal jaren rechercheur was bij de Metropolitan Police, kende hij de stad goed genoeg om te weten welke delen gevaarlijk waren. Dat waren niet de door bendeoorlogen geteisterde achterstandswijken, en ook niet de straathoeken waar drugs werden verkocht. Het waren dit soort buurten, want deze huizen waren kastelen, het waren koninkrijken, en de mensen die hier woonden konden met alles weggkomen.

Hij kwam langs een smeedijzeren hek waar een grote, uitgerekte 67 op stond. Meer had hij niet nodig. Nadat hij nog twee kolossale woningen voorbij was gereden, kwam hij voor de derde keer tot stilstand en zette de motor uit. De kou begon onmiddellijk de auto in te sijpelen, en hij wreef door zijn pak heen over zijn armen. Door de dichte regen heen zag hij boven een hoog hek de bovenkant van een paleisachtig wit huis met een achttal brede, donkere ramen die hem leken aan te staren. Hij vond ze op spinnenogen lijken, en hoewel hij al tweeëndertig jaar oud was, bezorgde de gedachte hem onwillekeurig een rilling.

Verman jezelf, Adam, dacht hij. Hij sprak de woorden echter niet uit. De regen mocht dan wel razen, maar de straat voelde te stil aan, te leeg.

Te dood.

‘Ach, krijg de klere,’ dwong hij zichzelf om hardop te zeggen terwijl hij met zijn vingers knipte alsof hij demonen probeerde te verjagen. ‘Het is maar een huis.’

Hij opende zijn portier, stapte uit en was binnen enkele seconden doorweekt. Zijn overjas lag in de kofferbak, en hij rende ernaartoe, pakte hem eruit en trok hem aan terwijl hij over de plassen op de brede stoep sprong om vervolgens te schuilen in de schaduw van de gigantische conifeer die naast een tweeënhalve meter hoge muur groeide. Even overwoog hij om commissaris Barry Benson te bellen, maar Bingo, zoals het hele korps hem noemde, zou niet gestoord willen worden als er geen concrete feiten te delen waren. Dus haalde hij zijn telefoon tevoorschijn en stuurde hem maar een tekstbericht.

Ik check Bishops Avenue 73 even, update volgt.

De regen deed zijn best om de smartphone uit zijn hand te spoelen en mee te voeren met het water dat de goten in stroomde. Het scherm was zo nat dat het hem niet direct lukte het bericht te verzenden. Toen het even later met een plopgeluid was verstuurd, stopte hij het toestel weer in zijn zak.

‘Goed,’ zei hij, en hij blies de regendruppels van zijn lippen. ‘Als dit maar de moeite waard is.’

Er hing een intercom aan de muur, compleet met camera, maar Ridgway wist dat het ding het niet deed, want geen van de lichtjes was aan. Toch drukte hij braaf de knop in.

‘Hallo? Dit is rechercheur Ridgway van de Metropolitan Police. Wilt u alstublieft het hek opendoen?’

Niets. Geen antwoord, geen ruis.

Ridgway zuchtte, trok zijn kraag omhoog en deed een paar stappen achteruit. De muur die het perceel van de openbare weg afscheidde, was aan de bovenkant voorzien van weelderige krullen van zwart metaal die er mooi uitzagen, maar ontworpen waren om iedereen die eroverheen probeerde te klimmen snijwonden te bezorgen. De poort was lager, had een gladde bovenkant en werd aan weerszijden geflankeerd door camera’s die kennelijk genoeg bescherming boden. Ridgway zwaaide naar de lenzen, hoewel hij er vrij zeker van was dat er niemand zat die terug zou zwaaien.

Hij wierp een mismoedige blik op de auto en vroeg zich af of hij niet gewoon maar moest vertrekken. Toen stelde hij zichzelf de onvermijdelijke vraag die hij eigenlijk niet had willen stellen.

Wat zou Robert Kett doen?

Bingo had hem nadrukkelijk opgedragen zich dat nooit af te vragen, omdat het antwoord meestal iets belachelijks, impulsiefs en waarschijnlijk illegaals was.

Maar het antwoord was vaker wel dan niet ook iets waarmee de zaak zou worden opgelost.

‘Wat zou je doen, Robbie?’ vroeg hij. ‘Wat zou je doen om je vrouw te vinden?’

Alles, was het antwoord. Alles wat ik maar kon doen.

Bishop 73 was niet veel. De informant die het hem had gegeven was zo onbetrouwbaar als maar kon, en hij had niet gezegd waar hij het stukje informatie vandaan had of wat het betekende. Bishop 73 kon een naam zijn. Het kon een leeftijd zijn. Het kon een schaakzet zijn. Het kon van alles betekenen, of helemaal niets.

Of het zou een adres kunnen zijn. Dít adres.

Wat zou Robert Kett doen?

Ridgway ademde diep in, rende toen naar de poort, sprong hoog genoeg om zijn handen op de bovenkant en zijn voet op de dwarsbalk te zetten. Het hout was zo nat dat zijn schoen er bijna af gleed, en kreunend worstelde hij om houvast te krijgen. Daarna zette hij zijn andere voet schrap en zwaaide zijn been over de rand heen. Wat volgde was geen elegante afdaling, niet in het minst, maar met wat snel voetenwerk wist hij te voorkomen dat hij aan de andere kant op zijn kont in een enorme plas water terechtkwam. Met een hink-stap-sprong bracht hij zichzelf in veiligheid, waarna hij met zijn handen over zijn revers streek in een poging zijn waardigheid te hervinden.

Als hij door iemand in het huis werd gadeslagen, zou die persoon dubbel liggen van het lachen.

Het deed er niet toe. Zijn dienst zat er toch bijna op. Hierna zou hij klaar zijn, wat maar goed was ook, want hij was nu al te laat. Zodra hij hier even had rondgekeken zou hij naar huis kunnen, zijn zeiknatte pak kunnen uittrekken en van het avondeten kunnen genieten met zijn vrouw, die hem op zijn kop zou geven omdat hij zo laat was om hem dan alsnog onder de kusjes te bedelven. Zijn chronisch irritante negenjarige zoon Cal zou er ook zijn, maar goed, je kon niet alles hebben.

Glimlachend berispte Ridgway zichzelf om die hardvochtige gedachte over Cal. Hij hield natuurlijk zielsveel van die jongen. En het was het hoogtepunt van zijn leven om elke avond wanneer hij de oprit opreed zijn zoon achter het woonkamerraam te zien wachten.

Ik ben een beetje te laat, zei hij in gedachten tegen hen in de hoop dat hij op de een of andere manier telepathische gaven had ontwikkeld en de boodschap naar de andere kant van de stad kon verzenden. Ik ben een beetje te laat, maar ik kom eraan.

Door de plassen op de stenen oprit spetterend, liep hij naar de voordeur die zelfs in Buckingham Palace nog op zijn plaats zou hebben geleken. Het licht van de deurbel was uit, dus klopte hij zo hard aan dat zijn door de kou gevoelloos geworden hand toch pijn deed.

‘Politie,’ riep hij. ‘Opendoen.’

Het huis hield zijn mond dicht, die donkere ogen keken hem nog steeds streng aan. Hij klopte opnieuw aan, wachtte even en stapte toen achteruit. Het zag er niet bepaald uit als het soort huis dat in bezit zou zijn van iemand die de Varkensman werd genoemd. Als de persoon die Billie had ontvoerd in de eerste plaats al zo genoemd werd. Volgens Robbie was dat stukje informatie een van de laatste woorden geweest van een pathologische leugenaar: de kidnapper en moordenaar Raymond Figg – niet echt iemand tot wie je je zou wenden als je betrouwbare informatie zocht.

Maar hij had niets anders. Niemand had iets anders. Als de Varkensman al bestond, leek maar één persoon iets over hem te weten, en een naam en een nummer was alles wat die persoon over hem had onthuld.

Bishop 73.

Ridgway streek zijn vroegtijdig grijzende haar uit zijn gezicht, maar de regen sloeg het direct weer voor zijn ogen. Hij liep naar het dichtstbijzijnde raam, gluurde naar binnen en zag een volkomen lege kamer. Het volgende raam bood eenzelfde soort aanblik, alleen leek er hierbinnen klimop achter het glas te groeien. Het huis was verlaten, wat niet verrassend was: de helft van de kapitale panden in deze straat was als investering opgekocht en vervolgens aan hun lot overgelaten.

Pas toen hij om het huis heen was gelopen en de verrassend kleine achtertuin gevuld met enorme bomen in stapte, vond hij een ingang. En hij was niet de eerste die hem gebruikte. De dubbele glazen deur was opengebroken, de glasscherven lagen verspreid over de brede zandstenen patio. Vieze fluwelen gordijnen bolden op door een bries die Ridgway in de straat niet eens had opgemerkt.

‘Hallo?’ riep hij. ‘Is er iemand? Dit is de politie.’

Nog steeds niets, maar het was een vreemd soort niets. Het voelde als té veel niets. Hij kon zich haast voorstellen dat Kett naast hem stond, zoals vroeger toen ze partners waren. Hij hoorde hem bijna zeggen: *Dit huis is niet leeg.*

‘Politie,’ riep Ridgway weer, zijn stem zachter dan ooit.

Hij deed een stap in de richting van de open deuren, hoorde het glas onder zijn schoenen knarsen. Pas toen realiseerde hij zich iets: het glas lag buiten het huis. Er was hier niet íngebroken, maar úitgebroken. Als een waakhond wapperden de gordijnen met aanvallende bewegingen zijn kant op, en hij duwde er een opzij terwijl hij naar binnen liep.

Het eerste wat hem opviel was de duisternis. Het was veel donkerder dan het er met de onbedekte ramen had moeten zijn, hoe hard het buiten ook regende, hoe bewolkt het ook was. Hij begreep niet waar het licht was gebleven, het leek op de een of andere manier te zijn weggezogen uit de ruimte voor hem. Hij haalde zijn telefoon weer tevoorschijn en deed de zaklamp aan. Die wist op geen enkele manier de schaduwen te verjagen.

‘Hallo?’ riep hij. ‘Dit is de politie. Is er iemand? Laat u horen.’

Er trok een trillend gekreun door het huis, alsof het hem antwoordde. Ridgway slaakte bijna een kreet, maar wist die nog net op tijd tegen te houden door een hand voor zijn mond te slaan. Toen hij het geluid weer hoorde, kreunde hij zachtjes in zijn handpalm.

Het is de wind maar, sukkel. Gewoon de wind, verdomme. Hoe oud ben je nu helemaal, negen?

Hoewel dat niet echt eerlijk was tegenover zijn zoon, want Cal was negen en zou niet bang zijn geweest. Hij zou hier door de gangen hebben gerend alsof hij in een speeltuin was.

Ridgway stond op het punt weer te gaan roepen, maar bedacht zich. Als hier iemand was die met hem wilde spreken, zou diegene inmiddels wel gereageerd hebben. Dat betekende waarschijnlijk dat het huis leeg was. Het was per slot van rekening verlaten, het regende binnen bijna net zo hard als buiten, de dure eikenhouten vloerplanken waren kromgetrokken door de grote plassen water. De klimop in de andere kamer was niet het enige wat hier groeide: de muren waren glibberig van de schimmel en er hadden hangende varens of iets dergelijks wortel geschoten in de plafondbalken.

Het was surrealistisch, alsof de wereld ten einde was gekomen en hij het zich nu pas realiseerde.

Toen hij in het midden van de kamer aankwam werd hij zich van nog iets bewust: de geur. Het was de stank van verrotting die uiteraard in huizen hing die aan het verval waren overgelaten, maar er was iets anders doorheen te ruiken, iets zoeters. Tegen de tijd dat hij in de deuropening stond en zijn hoofd de brede gang in stak wist hij wat het was. Wierook. Zijn vrouw brandde wierook in de badkamer, hoewel hij haar constant smeekte dat niet te doen omdat de geur in zijn kleren trok en de drugshonden ervan aansloegen wanneer hij bij ze in de buurt kwam. Hij schraapte zijn keel.

‘Hallo? Politie.’

Er waren vier deuren in de gang, allemaal dicht, behalve de deur waar hij zojuist doorheen was gekomen. De duisternis werd met elke stap die hij zette dieper en dikker en leek hem met slangachtige slokbewegingen in te slikken. Hoewel de zaklamp van zijn telefoon zijn best deed, leek die net zo geïntimideerd als hij, en het licht kromp ineen naarmate de duisternis toenam.

Ik kijk alleen even in een paar kamers, dacht hij, zichzelf geruststellend toeknikkend. Gewoon voor de zekerheid.

De eerste kamer was helemaal geen kamer, het was een kast, helemaal leeg op de rattenstront na. De volgende deur leidde naar een klein washok, en hier fronste Ridgway, want er stond een wasmachine tegen een van de muren, een splinternieuwe, dure en geruisloze wasmachine.

En die was halverwege een wasprogramma.

Het waren waarschijnlijk krakers. De straat moest er vol mee zitten, want wie zou de kans aan zich laten voorbijgaan om in zo’n soort huis te wonen, zelfs als het uit elkaar viel? Krakers waren doorgaans ongevaarlijk, maar niet altijd. Hij verblindde zichzelf per ongeluk toen hij zijn telefoon omhoogbracht om Bingo te bellen. Zoals altijd nam de baas op nadat de telefoon twee keer was overgegaan.

‘Rechercheur,’ zei hij met zijn kenmerkende bariton. ‘Ik heb je tekstbericht ontvangen. Is dit mijn update?’

‘Het huis is verlaten, maar niet helemaal,’ antwoordde Ridgway, knipperend om de lichtvlekken van zijn netvlies te krijgen. ‘Er is elektriciteit, en er is hier iemand. De wasmachine staat aan. Ik denk dat er krakers zijn.’

Bingo zuchtte en zweeg even. ‘Ik stuur een team die kant op,’ zei hij uiteindelijk. ‘Voor de zekerheid.’

Ridgway opende zijn mond om bezwaar te maken, maar sloot hem toen weer. Om de een of andere reden gaf het huis hem de kriebels, en niet zo’n beetje ook, en hij besloot dat een beetje gezelschap meer dan welkom zou zijn.

‘Ik adviseer je om naar buiten te gaan tot ze bij je zijn. Zijn er sporen van illegale activiteiten?’

‘Behalve dat het gekraakt is?’ vroeg Ridgway.

‘Je weet wel, écht illegale activiteiten,’ antwoordde Bingo. ‘Heb je een spoor van Billie Kett aangetroffen? Of van de Varkensman? Heeft die tip iets opgeleverd?’

De commissaris klonk nerveus, en Ridgway snapte niet waarom. Hij pakte de klink en duwde de laatste deur open. De duisternis leek als een leger ratten langs hem heen te schieten, en opnieuw sloeg een golf van die vreselijke rottingsgeur hem in het gezicht. De ramen moesten hier bedekt zijn door gordijnen, of ze waren dichtgetimmerd, want er viel amper een sprankje licht naar binnen. Het was doodstil, zelfs de regen buiten leek ver, heel ver weg. Op de een of andere manier had hij het gevoel dat hij in een cocon gewikkeld werd, dat hij gemummificeerd was, een gedachte die hem bijna hard weg deed rennen.

Dat deed hij natuurlijk niet. Daar was hij te goed voor. Hij was politieagent.

‘Adam?’ zei Bingo door de telefoon.

Opnieuw schreeuwde Ridgway het bijna uit. ‘Moment, sir.’ Hij hoorde zijn hartslag in zijn stem. ‘Ik ben op weg naar buiten. Ik wilde alleen even checken...’

Hij tuurde de duisternis in en zette een stap. De vloer kraakte

onder zijn schoen, en hij voelde die plotseling en onverwacht schuin lopen. Hij haalde de telefoon van zijn oor en richtte de zaklamp voor zich uit op een ruimte die eens een enorme keuken was geweest, maar nu meer weg had van een oorlogsgebied. Bijna de hele vloer was weg, er restte amper meer dan een aardedonkere krater die van muur tot muur reikte.

Hij hield zich aan de deur vast en leunde zo ver als hij durfde boven het gat naar voren. Achter hem begon de wasmachine met een zacht gezoem te centrifugeren.

‘Hallo?’ zei hij.

Hij draaide de lichtstraal naar de krater toe.

‘Mijn god,’ zei hij. De woorden vielen in zware, grommende brokken uit hem. ‘O, godallemachtig.’

Hij hoorde Bingo zijn naam roepen, maar kreeg zichzelf er niet toe om de telefoon omhoog te brengen. Hij wilde niet zien wat hij zag, en toch kon hij niet weggijken.

Hij kón niet weggijken.

De zaklamp wierp zijn licht op een kelder met vloerplanken, een duur kleed, weelderig, groen behang. Wierookstokjes op een okkernoten salontafel, de rook kringelde omhoog langs surrealistische, vlezige sculpturen aan de muren. Het leek niet helemaal echt, vooral omdat het genesteld was in deze bouwval. Het was te perfect, als een diorama uit een poppenhuis.

De poppen waren er ook.

Er lagen midden in de kamer drie vrouwen op het kleed, zo dicht bij elkaar dat hun ellebogen elkaar bijna raakten. Ze waren alle drie gekleed in elegante rode jurken, en hun gezichten waren bedekt met goedkope dierenmaskers voor kinderen: een leeuw, een giraf, een aap. Hun benen waren gestrekt, hun handen gevouwen op hun hart, net zoals lijken in een doods-kist.

Maar ze waren niet dood. Niet allemaal tenminste.

Want de vrouw in het midden staarde door de gaten van haar girafmasker Ridgway recht in de ogen, en hoewel de openingen klein waren, wist hij haar blik moeiteloos te doorgronden.

Ze was doods- en doodsbang.

‘Wacht even!’ riep Ridgway naar beneden. ‘Fuck, wacht even!’

Duisternis overspoelde de kelder als een inktgolf toen hij de telefoon naar zijn oor bracht.

‘Stuur iedereen hiernaartoe, we hebben drie vrouwen in de kelder, volgens mij zijn ze vastgebonden. Dierenmaskers. Bishops Avenue 73 in Hampstead. Ik ben...’

Ridgway werd zich bewust van het zoemende geluid dat de wasmachine achter hem maakte, en van nog iets anders: misschien een geluid, misschien een soort oerwaarschuwing waar zijn nekharen van overeind gingen staan. Hij draaide zich om, de lichtstraal draaide met hem mee en scheen op een man die halverwege de gang stond. Hij droeg iets wat op een pyjamabroek leek, zijn dikke bovenlichaam was ontbloot, maar bedekt met krullend lichaamshaar en een glanzende laag zweet. Zijn gezicht ging verscholen achter een masker.

Een varkensmasker.

‘Shit, shit, shit!’ zei Ridgway terwijl het bloed hem koud door de aderen stroomde. ‘Hij is het!’

‘Wegwezen daar,’ droeg Bingo hem op. ‘Rennen, Adam!’

Waar moest hij naartoe rennen? Achter hem gaapte een afgrond in de keukenvloer, en voor hem bracht de Varkensman zijn armen omhoog en stootte een monsterlijk gegil uit. Er flitste iets in zijn hand, iets scherp, maar er was geen tijd om te zien wat het was, want hij rende al, zijn blote voeten bonkten op de houten vloer, zijn hele lichaam zwaaide heen en weer terwijl hij zich grommend voortbewoog.

‘Wacht –’ was alles wat Ridgway wist uit te brengen voordat de man tegen hem aan beukte en de dood met een explosie van ijzige hitte tussen zijn ribben gleed.

Er was geen pijn. Er was eigenlijk helemaal niet zoveel. Hij voelde zichzelf achterovervallen, hij viel hard, en hij viel en viel en viel – ongetwijfeld voorbij de kelder, hij viel veel dieper dan dat, rechtstreeks de hel in. Toen ving de grond hem op, en dat gebeurde niet

zachtzinnig. Hij probeerde te ademen, maar zijn lichaam was vergeten hoe dat moest. Boven hem, verlicht door de zaklamp die ergens naast hem was neergekomen, hing een varkensgezicht dat naar hem keek.

Ridgways hoofd viel opzij, en hij zag de drie vrouwen die eerst op de vloer hadden gelegen nu rechtop staan en in een keurige optocht achter elkaar aan de ruimte uit lopen. De eerste deed de deur open en verdween in de duisternis. De tweede bleef stilstaan om de derde langs te laten, en toen ze achteromkeek zag hij tranen in haar ogen.

Ik ken die ogen, dacht hij. Ik weet zeker dat ik ze ken.

Ze staarde nog even naar hem, toen werd er ergens boven hen een knorrend geluid uitgestoten en verdween ook zij in het donkere niets.

‘Adam?’ klonk een zachter wordende stem door de telefoon. ‘Adam?’

Ridgway sloot zijn ogen en zag zijn vrouw de tafel dekken, zag zijn kleine jongen bij het woonkamerraam zitten, wachtend op hem.

Ik kom te laat, zei hij tegen hen. Het spijt me.

Stilte, en het laatste beetje van hem viel weg.

Ik kom te laat.

Woensdag

Ze weten wat er met je vrouw is gebeurd.

Hoofdinspecteur Robert Kett had het gevoel dat hij een stomp in zijn maag had gekregen, alsof er zojuist een sloopkogel tegen hem aan was geramd. Hij boog zich over de wasbak in de kleine wc onder de trap, zoog zijn van zuurstof verstoken longen vol lucht. Alles draaide voor zijn ogen, zijn reflectie in de stoffige spiegel was zo vaag dat hij eruitzag als een geest, alsof hij in zijn eigen huis rondspookte.

Ademen, droeg hij zichzelf op, waarna hij nog een zuurstofloze teug lucht naar binnen zoog en de wasbak zo hard vastpakte dat hij bang was het porselein te breken, of anders zijn vingers wel. *Adem, Robbie. Adem.*

Hij ademde in, deze keer iets langzamer. Daarna draaide hij de kraan open en liet het koude water over zijn handpalmen en polsen stromen. Tegen de tijd dat hij een plens water in zijn gezicht had gegooid, was er weer wat lucht in de ruimte, en de wereld hield op met draaien.

Ze weten wat er met je vrouw is gebeurd.

Iemand klopte zachtjes op de deur en schraapte de keel.

‘Robbie?’ klonk de schorre stem van commissaris Colin Clare. ‘Gaat het?’

‘Nee!’ antwoordde Moira in zijn plaats, waarna ze met haar kleine handen op de buitenkant van de deur begon te slaan. ‘Bis-ki!’

Zichzelf weer in de spiegel bestuderend, draaide Kett de kraan

dicht. Zijn spiegelbeeld was niet langer vaag, maar hij zag er nog steeds uit als een spook. Hij was zo wit als een laken en zo uitgeput dat hij wel tweeënvijftig leek, terwijl hij pas tweeënveertig was. Zijn laatste zaak had hem bijna gebroken, zowel lichamelijk als emotioneel. Zijn huid was een lappendeken van lelijke blauwe plekken, alsof de kinderen hem met verfkwasten hadden bewerkt, en hij had het gevoel dat hij bij elkaar werd gehouden door hechtingen en verband en dat hij bij de minste verkeerde beweging uit elkaar zou vallen. Alles deed pijn: zijn hoofd, zijn armen, zijn maag. Echt álles.

Maar niets deed zo veel pijn als zijn hart.

Ze weten wat er met je vrouw is gebeurd.

Er waren inmiddels vijf maanden verstreken – een hartslag, een heel leven – sinds Billie in Londen door twee gemaskerde mannen van straat was getrokken. Hij had de beelden van de bewakingscamera duizenden keren bekeken, kende ze uit zijn hoofd: een korrelig filmpje waarin zijn vrouw, na een afspraak met een vriendin, met Moira in de kinderwagen op weg is naar Gospel Oak. Een wit busje zonder kentekenplaten, twee mannen met kinderdierenmaskers die keihard wegscheuren. Drie seconden en het was voorbij, Billie was weg. Alleen maar het spookachtige gezicht van Moira, die maar schreeuwde en schreeuwde en schreeuwde. Hij had de stad ondersteboven gekeerd om Billie te vinden, maar ze was verdwenen. Geen aanknopingspunten. Geen verdachten. Geen idee of ze zelfs nog maar leefde.

Tot nu.

‘Robbie?’ vroeg Clare weer. ‘Heb je iets nodig?’

‘Bis-ki!’ brulde Moira.

Kett herpakte zich en deed de deur langzaam open zodat hij zijn dochter niet omverduwde. Clare stapte naar achteren en zag er belachelijk lang uit in de smalle gang. Voor de verandering was zijn zure gezichtsuitdrukking zo mild geworden dat hij bijna vaderlijke bezorgdheid uitstraalde. In een van zijn grote handen lag zijn telefoon, nog warm van het gesprek met Bingo enkele minuten geleden. Het leek wel uren geleden. Dagen.

Want alles was veranderd.

‘Oschiete,’ zei Moira terwijl ze haar mollige vingers in de lucht wiebelde.

Kett bukte zich en tilde haar kreunend op. ‘Hé, mooie meid,’ zei hij, ondertussen de toiletdeur sluitend. ‘Sorry. Ik zal je biscuitje pakken.’

Toen hij de keuken in liep zag hij Alice aan de tafel zitten. Haar iPad stond op de standaard, YouTube stond keihard aan. Ze wierp hem een glazige blik toe en richtte haar ogen direct weer op het scherm.

‘Ik heb honger,’ zei ze.

‘Ja, ja, biscuitjes voor iedereen,’ zei Kett terwijl hij Moira op een stoel zette en een keukenkastje opende. Er stond een half pak Oreo’s, en hij schudde er een uit voordat hij de rest aan zijn oudste dochter gaf. ‘Bewaar er een paar voor Evie.’

Nadat hij Moira een Oreo had gegeven keek hij naar Clare, die achter hem aan de keuken in was gelopen.

‘Kunt u ze even in de gaten houden?’ vroeg hij.

‘Natuurlijk,’ antwoordde Clare terwijl hij zijn handen omhoog-bracht. ‘Maar voordat je iets doet, wil ik dat je even tot jezelf komt. Bingo heeft mij gebeld omdat hij niet wilde dat jij iets doms ging doen.’

Zonder antwoord te geven liep Kett langs hem heen de gang in en naar de voordeur, net op het moment dat Evie de trap afstormde. De driejarige moest paranormaal begaafd zijn, want ze rende de keuken in en gilte zo hard ‘biscuitjes!’ dat de ramen er bijna van barstten. Rechercheur Pete Porter kwam achter haar aan naar beneden en zag eruit alsof hij zojuist een vreselijk trauma had opgelopen.

‘Dat was de grootste drol die ik ooit heb gezien,’ zei hij. ‘Hoe kan iemand die zó klein is zo’n groot ding produceren –’

‘O, stel je niet aan,’ zei agent Kate Savage, die achter hem opdook. ‘Je hebt niet eens iets hoeven doen. Hé, Robbie, de hond is op je bed, is dat goed? Ik heb haar daar opgesloten zodat Alice niet van haar schrikt.’

Hij negeerde iedereen en stapte de warme avondlucht in. De voordeur klikte achter hem dicht, verzegelde het geluid in het huis, en hij stond even stil om de spanning een beetje uit hem te laten stromen en de stilte op te nemen.

Hij had het gevoel dat het een heel lange tijd niet meer zo stil zou zijn.

Dankbaar dat de zoekteams zijn telefoon in het huis van Pollyanna Craft hadden weten te vinden, haalde hij het toestel uit zijn zak. Hij had het wel tien keer schoongemaakt, maar het rook nog steeds naar verrotting en verval en dood. Kijkend naar een merel die kwetterend van het dak van zijn auto de struiken van de burens in dook, belde hij Bingo. Hij sloot zijn ogen en zag Billies gezicht voor zich, nooit meer zo scherp als het eens was geweest, nooit meer zo helder.

De telefoon klikte, en Bingo slaakte zo'n dramatische zucht dat er wel een orkaan door de lijn leek te blazen.

'Robbie,' zei hij. 'Lieve jongen. Ik had niet verwacht zo snel al iets van je te horen.'

'Clare was bij mij toen u hem belde,' zei Kett. 'Vertel me wat u weet.'

Er klonk wat gebonk toen Bingo kennelijk achteroverleunde in zijn bureaustoel, zijn voeten op het bureau legde en over zijn snor streek. Kett dwong zichzelf om geduldig te blijven in plaats van tegen de man te schreeuwen dat hij moest opschieten.

'Je begrijpt waarom ik hem eerst heb gebeld,' zei Bingo. 'Ik wil niet hebben dat jij een plaats delict binnenstormt, in ieder geval niet déze plaats delict. Eerlijk gezegd wil ik je daar niet eens in de buurt hebben.'

'Vertel het me maar gewoon, Bingo,' zei Kett. 'Waar is ze?'

'We hebben Billie niet gevonden. Het spijt me, Robbie. Laat ik daar meteen heel duidelijk over zijn. We weten niet waar ze is, we weten niet of ze nog leeft. Maar we denken dat we de plek hebben gevonden waar ze is vastgehouden.'

'Adam toch?' vroeg Kett. 'Een van zijn aanwijzingen heeft iets opgeleverd.'

Nog een zucht. 'Ik heb triest nieuws. Rechercheur Ridgway is ter plaatse aangevallen. Hij...'

Kett rechte zijn schouders, het leek opeens ijskoud te worden op straat.

'Hij heeft het niet gered, Robbie. Hij is neergestoken.'

'Was hij daar alleen?' vroeg Kett. Het grind knarste onder zijn voeten terwijl hij naar de lage muur liep. Hij moest een hand op het koude steen leggen om zichzelf overeind te houden.

'Hij had een voorgevoel,' zei Bingo geëmotioneerd. 'Hij dacht niet dat het iets zou opleveren. Een van zijn bronnen heeft hem wat informatie gegeven: Bishop 73. Dat was alles. Het zou een naam kunnen zijn geweest, of een code, of zelfs een passage uit de Bijbel. Adam dacht dat het een adres was, en hij had gelijk. Bishops Avenue.'

Kett stootte een binnensmondse vloek uit.

'Hoe weet u of het de juiste plek was?' vroeg hij. 'Hoe weet u dat het iets met Billie te maken heeft?'

'Omdat ik met hem aan de telefoon was toen hij...' begon Bingo, die vervolgens hoorbaar moeizaam slikte. 'Vlak voordat hij werd aangevallen zei hij dat er daar drie vrouwen waren met maskers op, en alle drie vastgebonden.'

Het was te veel. Het was alsof er een supernova in zijn schedel was geëxplodeerd, verblindend fel, maar ijskoud. Hij realiseerde zich dat hij trilde, de telefoon ratelde in zijn hand. Hij drukte hem zo hard tegen zijn oor dat het pijn deed, en langzaam maakte de paniek weer plaats voor Bingo's stem.

'Hij heeft niet gezegd of ze nog leefden, maar toen er zeven minuten later een gewapend responsteam bij het adres kwam, was er niemand. Het huis was volkomen verlaten. Lijkt me moeilijk om in die korte tijd zo veel lichamen weg te werken.'

'Tenzij ze naar buiten zijn gelopen,' zei Kett, die zijn eigen stem als een bevreemdend hol geluid door zijn suizende schedel hoorde resoneren.

'Tenzij ze naar buiten zijn gelopen,' beaamde Bingo.

‘Wanneer was dit precies?’ vroeg Kett.

‘Vandaag,’ antwoordde Bingo. ‘Ruim een uur geleden. We zijn alles nog aan het verwerken, maar er is een volledig team in het huis, en ze zullen de hele nacht bezig zijn.’

‘Ik moet ernaartoe,’ zei Kett.

‘Geef ons wat tijd, Robbie,’ zei Bingo. ‘Dit is –’

‘Ik moet er-naar-toe.’ Elke lettergreep kwam er als een afzonderlijke, explosieve grom uit.

Bingo gaf zich gewonnen. ‘Oké,’ zei hij. ‘Ga dan maar. Maar Robbie, dit moet volgens het boekje gaan. Je kunt niet weer door deze zaak heen gaan razen en de hele stad op z’n kop zetten zoals de vorige keer. Hoor je me? Je gaat geen regels overtreden, en je gaat geen mensen in elkaar slaan. Je moet ons ons werk laten doen, en je moet ons volgens het boekje laten werken.’

Een door de straat razende windvlaag rukte bladeren van bomen en deed ze dansen. Dezelfde merel van zo-even koos weer het luchtruim, maar kwetterde nu niet, alsof hij voelde dat er een storm op komst was.

‘Wat gebeurde er daar met hen?’ vroeg Kett. ‘In dat huis?’

‘Ik weet het niet,’ antwoordde Bingo. ‘En dat is de waarheid. Ik ga er morgen naartoe om de boel te overzien. Kingsley is er al, zij heeft de leiding nu Adam... nu hij er niet meer is.’

Kett werd zo in beslag genomen door zijn zorgen om Billie dat het nieuws over Ridgway pas nu tot hem doordrong. Ze hadden niet lang samengewerkt, maar hij was een goede man geweest, en een goede politieagent. Hij voelde het verlies als een plotselinge fysieke pijn, alsof hij degene was die was neergestoken.

‘Fuck,’ zei hij. ‘Adam... Weet Zara het? En Cal? Hij is pas negen, Bingo.’

‘Na dit telefoontje ga ik direct naar hen toe,’ zei Bingo. ‘Het is beter als ze het van mij horen.’

‘Fuck,’ zei Kett weer.

Het was mijn schuld, wilde hij zeggen. Zonder mij zou hij daar nooit zijn geweest.